

Täis tä - nu Te - da kum - mar - da - gem, kes kõik maa - il - ma va - lit - seb,
ja Te - ma kii - tust kuu - lu - ta - gem, kes hel - du - se - ga hoo - lit - seb!

Ta kuud ja aas - tad möö - da saa - dab: nad läe - vad, Ta kõik uu - eks teeb. Ta

ar - mus mei - e pea - le vaa - tab ning i - ga - ves - ti hel - deks jääb.

2. Kel tarkust küllalt ära mõista,
kui suur on Taveaisa arm?
Ta laseb oma päikest paista,
ja ilul hõiskab mullapõrm;
Ta ütleb üheainsa sõna -
ja silmad rõõmust säravad.
Ta trööstib meid ja noor ning vana
siis taeva rahu tunnevad.
3. Sa Isa taevas, suur ja vägev,
Sind palume nüüd südamest:
oh ole meie hulgas tegev
ka edaspidi heldusest!
Meid armust igas hädas aita
ja igas töös meid toeta;
meid aita võidelda ja võita
ning kiusatuses kinnita.
4. Meil anna ikka kallist rahu
ja kaitse rahvast kahju eest.
Ei viha, vaen me juurde mahu,
kui varjad jumalikust väest;
meilt keela ära patuhäbi
ja kangekaelsus kaota Sa.
Tee vabaks oma Poja läbi
meid igavese armuga.

*Viis: "Mu nimi taevas kirja pandud" (Die Tugend wird durch's Kreuz geübet)
Tundmatu helilooja.*

Sõnad: Jaan Bergmann, 1856-1916.